

# מילת כבוד

וו. ברסטוב

הזחל החליט שהוא יפה ביותר ולא וויתר על אף טיפת  
טל, כדי להסתכל בה על בבואתו.  
"אני כל כך יפה" שמח ובהנאה רבה הביט בראשו  
השטוח והבליט את גבו השעיר כדי להדגיש את שני  
הפסים הזהובים שעליו. "כמה חבל שאף אחד לא שם  
לב עלי."



מהבטן הוא הוציא חוט משי והתחיל להתעטף בו. עבד קשה והרבה זמן, אך בסוף בנה לו קליפת משי יפה. "הו, כמה שהתעייפתי!" נאנח, כמעט ומתמוטט מעייפות.

בתוך הקליפה היה חם וחשוך. לזחל לא היה שם מה לעשות ולכן נרדם מהר. העיר אותו גירוי חזק בגבו. הזחל התחיל להשתפשף בקירות קליפת המשי שלו. שפשף, שפשף והקיר נעשה דק עד שהקליפה התפקעה והוא נפל החוצה, על העלה. ואז ראה הזחל באחו את אותה הילדה.

"איזה אסון" חשב לעצמו "נכון שאני לא יפה, וזו לא אשמתי. אבל עכשיו ידעו כולם שהטעיתי אותם. נתתי מילת כבוד שלא יראו אותי עוד, ולא עמדתי בדיבורי. בזיון!"

והוא נפל בדשא.

הילדה ראתה אותו וקראה "כמה הוא יפה!" "לך ותאמין לבני-אדם" התרגז הזחל "היום אומרים דבר אחד ומחר משהוא הפוך."

בכל מקרה הוא החליט לבדוק את עצמו בטיפת טל. מה זה? לפניו פנים לא מוכרים, עם שפם ארוך-ארוך. הזחל ניסה להביט על גבו וראה שם פתאום זוג כנפיים

אך פעם המזל האיר לו פנים. באחו הלכה ילדה וקטפה פרחים. הזחל עלה על הפרח היפה ביותר וחיכה. אך כשהילדה ראתה אותו, אמרה "איזו כיעור! הרי קשה אפילו להסתכל עליך!"



"כך?" התרגז הזחל "אז אני נשבע שמעכשיו לא יראה אותי כבר אף אחד, אף פעם, באף מקום, לשום מטרה, בשום מקרה ובשום הזדמנות! במילת כבוד זחלית שלי!"

נשבע - צריך לקיים, אפילו אם אתה זחל. והזחל טיפס על עץ. תחילה על הגזע, אחר כך על ענף, מהענף על בד, מהבד על גבעול, מהגבעול על עלה.





צבעוניות.

"הנה מה קרה!" ניחש "נס קרה לי. נס רגיל ביותר -  
הפכתי לפרפר! הם.. זה קורה."  
והוא התחיל להתעופף בשמחה מעל האחו, כי הרי לא  
נתן מילת כבוד של פרפר, שאף אחד לא יראה אותו.